

Sygn. akt II K 194/16/P

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w II Wydziale Karnym
w składzie :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Fronc

Protokolant : prot. Joanna Sobelga

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze Eweliny Klimowicz – Gajlikowskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2016 roku

sprawy: **A. G.**,

s. K. i B. z d. Pięta,

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 listopada 2015 roku w Krakowie na drodze publicznej prowadził pojazd marki K. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta Krakowa nr KM-08.5430.4.38.2013 z dnia 24 lipca 2013 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii B prawa jazdy,

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

I. oskarżonego A. G. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem, stanowiącego występki z art. 180a k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięć złotych);

II. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków i kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 194/16/P

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 lipca 2016 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 24 lipca 2013 r. Prezydent Miasta Krakowa wydał decyzję w stosunku do A. G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami nr KM-08.5430.4.38.2013 na podstawie art. 140 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Dowód: decyzja Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 24.07.2013 r. o cofnięciu A. G. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B (k. 22).

W dniu 25 listopada 2015 roku funkcjonariusze (...) w K. na ulicy (...) zatrzymali do kontroli drogowej samochód K. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Kierującym był A. G., który prowadził ww. pojazd mechaniczny nie posiadając do tego uprawnień w związku z ich utratą mocą decyzji Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 24.07.2013 r. o cofnięciu A. G. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B.

Dowód: notatka urzędowa z dnia 25.11.2015 r. (k. 1), protokół przesłuchania świadka S. K. (k. 8-9), wyjaśnienia podejrzanego A. G. (k. 39-40), decyzja Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 24.07.2013 r. o cofnięciu A. G. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B (k. 22)

A. G. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zdawał sobie sprawę z braku posiadania uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w związku z decyzją Prezydenta Miasta Krakowa o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Zdaniem oskarżonego w dniu zatrzymania przez policję jego podróż samochodem była konieczna, gdyż musiał jechać po lekarstwa dla chorej mamy. W toku wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym A. G. złożył również wniosek o dobrowolne poddanie się karze w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych).

Dowód: wyjaśnienia A. G. w charakterze podejrzanego (k. 39-40).

Sąd zważył co następuje

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, są one bowiem zgodne z poczynionymi przez Sąd ustaleniami oraz z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

W niniejszej sprawie w postępowaniu przygotowawczym przesłuchany został świadek S. K.. W ocenie Sądu zeznania tego świadka zasługują na wiarę jako spójne, logiczne i konsekwentne. Jest to osoba dla oskarżonego obca i nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że miałby on składać fałszywie zeznania obciążające oskarżonego.

Za niebudzące wątpliwości Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, a które powołał przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, jako że uzyskane zostały w sposób zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa procesowego, a ponadto pochodzą one od uprawnionych do ich sporządzenia podmiotów. Wiarygodność i rzetelność dokumentów ujawnionych w toku rozprawy nie była ponadto kwestionowana przez strony postępowania, tworząc wspólnie z osobowymi źródłami dowodowymi jednolitą i spójną całość.

Przestępstwo stypizowane w art. 180a kk jest przestępstwem formalnym, polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Wystarczy samo podjęcie jazdy. Przedmiotem ochrony objęte jest bezpieczeństwo w komunikacji. Ruch lądowy może odbywać się po drodze publicznej, którymi są drogi zaliczone na podstawie ustawy o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami wynikającymi z ustawy.

Mając na uwadze zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że oskarżony A. G. w dniu zdarzenia nie zastosował się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami i prowadził pojazd mechaniczny na drodze publicznej – Rynek Podgórski w K., czyn zrealizował znamiona przestępstwa z art. 180a k.k. W świetle ustalonego stanu faktycznego wina oskarżonego A. G. dotycząca stawianego mu zarzutu nie budzi wątpliwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, dysponującą wystarczającą wiedzą i doświadczeniem życiowym, aby w zaistniałych okolicznościach mieć świadomość, że postępuje w sposób bezprawny. W świetle zgromadzonych dowodów brak jest okoliczności, które usprawiedliwiłyby zachowanie oskarżonego i wyłączałyby możliwość przypisania mu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Co do kary

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności przy wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł zgodnie z wnioskiem złożonym na podstawie art. 335 § 1 kpk.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd baczył, by nie przekraczała ona stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz rozmiar ich ujemnych następstw. Sąd wymierzając karę oskarżonemu stanął na stanowisku, że szczególny nacisk należy położyć na dyrektywę prewencji indywidualnej, przy jednoczesnym wszakże uwzględnieniu wskazań dyrektywy generalnej w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd kierował się wnioskiem Prokuratora złożonym w trybie art. 335 § 1 kpk uznając, że spełnione zostały wszelkie przesłanki formalne do zastosowania instytucji z art. 335 § 1 kpk..

W opinii Sądu orzeczona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. Spełnia ona również wymogi prewencji indywidualnej – dla oskarżonego stanowić będzie poważne ostrzeżenie o konsekwencjach grożących w wypadku popadnięcia w konflikt z prawem, zmusi oskarżonego do poważnego zastanowienia się nad swoim dotychczasowym postępowaniem, a przez to skłoni do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania i w konsekwencji spowoduje, że w przyszłości oskarżony nie popełni już przestępstwa. Kara ta uwzględnia również potrzeby w zakresie kształtowania się świadomości prawnej społeczeństwa, a więc wymogi prewencji generalnej, wzmacniając przekonanie, że żadne przestępstwo, nie uchodzi bezkarnie.

Ustalając rozmiar kary ograniczenia wolności, Sąd uwzględnił warunki osobiste, rodzinne i stosunki majątkowe oskarżonego, przy czym ustalenia te zostały dokonane w odniesieniu do czasu orzekania, czyli aktualnej jego sytuacji.

W ocenie Sądu rozmiary orzeczonej kary grzywny nie stanowią nadmiernego obciążenia dla oskarżonego i jest to właściwa kara z punktu widzenia prewencji reakcja na popełniony czyn, a jej wymiar jest uzasadniony w świetle dyrektyw sądowego wymiaru kary i przedmiotowych okoliczności. Ponadto, nie można także zapominać, że kara ograniczenia wolności jest ze swojej natury dolegliwością nakładaną w związku z naruszeniem przepisów prawa.

Kierując się treścią art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa należne koszty sądowe tj. kwotę 70 zł tytułem poniesionych wydatków oraz kwotę 200 zł tytułem opłaty.

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o apelacji;
3. kalendarz 14 dni od dnia doręczenia.

Kraków, 02.08.2016 r.